

На послѣдокъ, единъ человекъ непознанъ съ възвѣшъ тихъ, който дважды прѣмина прѣдъ него, погладна го съ съ вниманіе и го досегна съ рамбто си, по що направи еклігъ съ раката си, който еклігъ екліше на Крѣста.

„В! Назаранине, рече Япекидъ, що щешъ отъ мене?“

„Не ща да та воспра отъ мысалите ти, отговори непознанныя человекъ; но ми са чини, чи въ послѣдніа пзть, когато са срѣшнахъ ме, азъ не екліхъ ти толкосъ досажденъ.“

„Ты Олинтъ*) нищо не ми досаждашь, но самъ печаленъ и оутрѣжденъ, и оубѣрвамъ та, чи въ таа ношь не можа да говора съ тебе за работы, които та ползѣватъ.“

„Не кыбай малодѣшенъ, рече Олинтъ съ скорѣ; ты си печаленъ и оутрѣжденъ и са отдалечавашъ отъ тыа, които можатъ да та олекнатъ, да та оутѣшатъ, и да та исцѣратъ.“

О зѣмла! възвыкна Япекидъ, и си кіеше гзрдите пзанъ съ жалость, въ кои крѣгове ща са отворатъ очите мои прѣдъ истинныа Олимеъ**) дѣто живіе истинныа Богъ! Воз-

*) Олинтъ є Назаранина, и непознанныя человекъ.

**) Олимеъ є планина въ Грціа, на която